

здоровляю всіх із цінними надбаннями.

М а к с и м. Зборище психів. (Відшукав свій кейс). Добре, будемо вважати - угода відбулася, отже - залишилось підбити бабки - та до ліжка. Мені завтра вдосвіта вставати. (Автори-тетно). Гроші робити - це вам не дурня клеїти. До речі: а де я тепер живу? (Дивиться на жінок).

К о с т я. А я?

О л е н а. Усе дуже просто: Максим вибереться до Наталі, а Костя - до мене.

М а к с и м. (Діловито). Отож: коли накажете відчалити?

Жіноцтво мовчки щезає у спальні, Максим запитливо дивиться на Костю, а той стенає плечима. З'являються жінки, кожна з валізою.

Н а т а л я. (Ставить чемодан біля Кості). Ми поміркували: навіщо відкладати?

К о с т я. Отже, ви й речі наші вже того?..

О л е н а. (Підносить валізу Максимові). Що б ви без нас робили!

М а к с и м. (Зі злістю). Померли б від нудьги.

Н а т а л я. Тутечки усе, що вам знадобиться насамперед.

М а к с и м. Що ж, я готовий рушити... (Схопивши валізу та кейса, прямує до виходу). Наталю, за мною!

Н а т а л я. Але я б воліла допомогти усе прибрати.

М а к с и м. Самі впораються. Олені це навіть на користь піде. Тим паче, що їй є кому допомагати.

О л е н а. Можеш не сумніватися.

Н а т а л я. (Невпевнено). Авжеж, гаразд... Ще, Олено, завваж: яйця він полюбляє круті, а чай - дуже солодкий.

О л е н а. Будуть йому і чай, і яйця. Не турбуйся, я вже про нього подбаю, як треба. (Всміхається до Кості).

М а к с и м. (Раптом). До речі, про секс...

О л е н а. Зовсім не до речі, але якщо вже заговорили про це, то ніякого сексу до кінця експерименту.

К о с т я. (Обурено). Це ж як?!

Н а т а л я. Все тільки платонічно. (З іронією). Добраніч.

М а к с и м. Завважте, я вам цього не бажаю, присягаюсь фірмою..

Максим та Наталя виходять.

О л е н а. (Починає прибира-

ти посуд). Здається, йому не дуже сподобалася наша ідея.

К о с т я. Та що ти, він у дикому захваті. (Сідає). А втім, як і я.

О л е н а. Ти чого розсівся? Га? Зголосився допомагати - то допомагай.

К о с т я. Це я зголосився? Та мене навіть ніхто не питав.

О л е н а. Щось не розумію, - ти що, не бажаєш мені допомогти?

К о с т я. (Знімаючи вшиви). Ні, та я можу...

О л е н а. Ось і тягни це до кухні. (Вручає йому тацю).

К о с т я. (Виходячи до кухні). Сподіваюсь, цим експлуатація й обмежиться.

О л е н а. (Саркастично всміхаючись). Він сподівається!

Входить Костя.

О л е н а. (Еротично потягуючись). Як я все ж таки втомилась! (Йде до спальні).

К о с т я. (З ентузіазмом). Ну то де ми будемо спати?

О л е н а. В тебе що, манія величчя? (Виносить зі спальні подушку та ковдру і вручає Кості). Ви будете спати тутечки, на канапі. (Солодко). А я там, у спальні. Спи спокійно, друже. (Погасивши світло, щезає у спальні).

К о с т я. (Роздягається та влаштовується на канапі). Легко мовити - спокійно. Я все-таки жива людина! Ні, а все-таки ви це здорово вигадали... Експеримент! Ні, справді здорово! Зміна обстановки... Та й усе таке інше... Надихає... Олено! Олено? (Встає та прямує в бік спальні). Гей, Оленко? (Натикається на дзеркало й відскакує). Чорт! (Тикаючись у перепони, прокрадається до спальні).

Чується гуркіт. Загорається світло. У кімнаті Костя. Тримается за лоба. У дверях спальні стоїть Олена.

О л е н а. В тебе якісь проблеми?

К о с т я. Ні. Себто так... Це я репетирував "Мертві повертаються".

О л е н а. Угу. Так ось - ще одна така репетиція, і мертві не повернуться ніколи. Зрозумів?

К о с т я. Угу.

О л е н а. А зараз - відбій! Сорок п'ять секунд. Час пішов.

Костя поплентався до канапи.

О л е н а. Бігом!

Костя біжить.

Затемнення.

Всі жанри гарні, крім...

"Шалость, единственно для смеху"... Цією цитатою визначено у програмці жанр вистави "Крокодил" за Ф.Достоевським, поставленої О.Ануровим у Національному театрі російської драми ім. Лесі Українки. Немає сумніву, що великий класик саме так і розцінював свій сатиричний твір, в якому неймовірна пригода Івана Матвійовича (його проковтнув крокодил) спричинилася до дивного перетворення сумирного чиновника на "месію".

"З крокодила вийде новий світ", - проголошує "жертва", комфортно почувуючись в утробі велитенської рептилії. Іван Матвійович (О.Бондаренко) тепер сповнений "великих ідей" і певен, що його покликання - врятувати людство. А "людство", що, мабуть, не дуже прагне бути врятованим, представлене тут кількома гротескними персонажами, які мають пряму зацікавленість, аби "герой" ніколи не полишив крокодилячу утробу.

Ще одна цитата з програмки: "І як автори можуть брати подібні сюжети.." ("Ніс", М.Гоголь). Не обговорюючи справи літературні й не турбуючи великі тіні, скажемо, що "брати подібні сюжети" для постановки на сцені - справді велика сміливість. Кажуть, ризик - справа шляхетна. Якщо він виправданий. У цьому випадку ризик був значно пом'якшений безсумнівним класом акторської майстерності. Ольга Сумська (дружина Олена Іванівна) і Олександр Бондаренко продемонстрували музичну обдарованість і чудові вокальні дані. Струнний квартет грав Моцарта і Жобима просто на сцені (доцільна і вигадлива сценографія А.Александровича-Дочевського, як завжди, була "на висоті", - чого варта, наприклад, альтанка у східному стилі, що символізує міфічного крокодила). Багато зусиль доклали Георгій Дрозд ("друг дома" Тимофій Семенович), Анатолій Решетников (господар крокодила) і Віра Предаевич (його дружина), аби персоналізувати своїх персонажів. Але...

Стільки вигадки й темпераменту, а спектакль буксує на місці. Монологи сповнені нестаріючої сатири, а тягнуться стомлююче довго. Очікуваний фінал настає несподівано, що називається, на рівному місці.

"Настанет скука и тоска", - з іншого приводу говорить один із персонажів, і ця перспектива не виглядає привабливою.

Кажуть, всі жанри гарні, крім...

Ніна Мазур